

sidste Aar kun eet Tilfælde, hvor en Andenfuldmægtig er bleven hentet ude fra med Forbigaaelse af Funktionærer paa vedkommende Kontor. Denne Sag blev drøftet i Amtsforsvalternes Forening — hvad der altsaa viser, man der har Opmærksomheden henvendt paa, at det er et ekseptionelt Forhold, som ikke normalt bør finde Sted —, og det blev godtgjort, at der virkelig ikke paa den paagældende Amtstue var nogen af Kontorfunktionærerne, som egnede sig til at beklæde Andenfuldmægtigstillingen. Man maa ikke glemme, at for Andenfuldmægtige og det Personale, der er under dem paa en Amtstue, bærer Amtsforsvalteren det fulde Ansvar; de Fejl, der begaaes, kommer han til at bløde for. Det er ikke som med Førstefuldmægtigene, der nu have faaet et vist selvstændigt Ansvar. Det vilde derfor være urigtigt af Administrationen at paatvinge en Amtsforsvalter en Mand som Andenfuldmægtig, som han ikke mener har de fornødne Betingelser for at kunne varetage denne Stilling. Men det vilde være lige saa urigtigt at overspringe nogen som helst Kontorfunktionær, der kunde anses for egnet dertil. Det har man fuldt ud Opmærksomheden henvendt paa. Jeg tror, jeg kan sige, at Amtsforsvalterne i Virkeligheden ønske at varetage deres Personales Interesser paa bedste Maade, og at de ikke ville overspringe nogen, uden at der er god og gyldig Grund dertil. Men selvfølgelig skal ogsaa Ministeriet have sin Opmærksomhed henvendt paa denne Sag.

Ligeledes gøres der naturligvis fra Finansministeriets Side, hvad der kan, for at de Beløb, der ere anviste til Kontorhold, virkelig blive benyttede dertil. Det er selvfølgelig ikke Meningen, at Amtsforsvalterne, lige saa lidt som andre Embedsmænd, skulle gøre sig en Fortjeneste ud af deres Kontorhold, og jeg kan love det ærede Medlem, at det skal blive paaset ligesom hidtil, at det ikke sker. Det er i høj Grad imod de Principper, som vi i Finansministeriet anse for de rette, at noget saadant sker — hvis det sker.

Endelig rejste det ærede Medlem fra Næstved (Andreasen) det store Spørgsmaal om en Omdannelse af den hele Amtstueinstitution. Det er et stort Spørgsmaal, men ikke noget nyt. I sin Tid blev det underkastet en meget grundig Undersøgelse — det var for Resten paa Foranledning af Folketingets Finansudvalg — af daværende Finansminister Christofer Hage. Det har ogsaa tidligere været drøftet, men

jeg tror, at Hage havde et levende Ønske om at afskaffe den hele Amtstueinstitution. Han havde paa Forhaand den Mening, at det vilde være muligt at gøre det, og der er ingen Grund til at tvivle om, at den nøje Undersøgelse, han foranstaltede af det hele Forhold, er ført med et virkelig Ønske om her at tilvejebringe en Besparelse og helst naa til at spare hele dette Led i vor Administration. Hage kom imidlertid til det Resultat, at det ikke uden Skadelod sig gøre. Undersøgelsens Resultat blev, at der var saa mange Vanskeligheder forbundne dermed, og Vanskeligheder ikke af personlig, men af reel Art, at Planen blev opgivet. Jeg kan imidlertid sige det ærede Medlem, at vi have nu i de finansielle Tilstande, vi leve under, faaet en særlig indtrængende Foranledning til paa ny at optage alle saadanne Spørgsmaal, som muligt kunde føre til Besparelser i Administrationen. Som jeg mange Gange har omtalt, vente vi en Betænkning fra Finanskommissionen. Denne Betænkning vil blive Udgangspunktet for meget indgaaende selvstændige Overvejelser fra Ministeriets Side paa alle Omraader, og dette er saaledes at forstaa, at Ministeriet ikke alene vil tage de Spørgsmaal op, som Finanskommissionen har fremdraget, men ogsaa andre, hvis det finder Anledning dertil, og paa ethvert Punkt søge at naa til Simplifikationer og Besparelser i det hele administrative Maskineri.

Ganske særlig har jeg den Tanke, at naar det ene fornødne, om jeg saa maa sige, er klarat, nemlig at skaffe Balance, da at gaa til en Omordning af vort Kasse-, Regnskabs- og Revisionsvæsen. Jeg har allerede nævnt denne Sag, og den er bleven indgaaende fremdraget her af det ærede Medlem fra Roskilde (Jerichow) under Finanslovens første Behandling. Det er en Sag, der ligger mig meget paa Sinde, og ved hvilken jeg mener, at der kan naas ikke alene Besparelser, men fremfor alt en simplere Forretningsgang og større Tryghed i det hele Statsmaskineri, ogsaa større Tryghed for, at Bevillingerne virkelig blive anvendte i fuld Overensstemmelse med den Hensigt, hvori de ere givne. Under disse Overvejelser kommer selvfølgelig ogsaa en Overvejelse af den Institutions Stilling, som det ærede Medlem har nævnt, og til Trods for, at en tidligere Finansminister, der altsaa havde en meget god Villie til at reformere paa dette Omraade, og som visselig heller ikke manglede Evne dertil, har opgivet det, skal Sagen dog i Forbindelse med øvrige lige-